

ROBERT MORRISON.

In een vergadering te Londen werd gecollecteerd voor de zending. Met de woorden: „En gij, mijn jongen, zoudt gij ook iets willen geven?" wordt de collecte-zak voorgehouden aan Robert Morrison. „Zeker," antwoordde de knaap met echten, veelzeggenden jongenshumor, „ik zou mij zelve geheel in de muts werpen, als het maar kon." Deze woorden werden voor den jongen een keus voor zijn leven, een beeld van zijn lot. Hij heeft zich inderdaad in de zendingsbus gestort, en rijker gift is zelden gegeven.

Op 5 Januari 1782 werd hij geboren en genoot een eenvoudige opvoeding. Maakte de 20 jaren vóór hem geboren William Carey, later pionier der georganiseerde zending, schoenen, — Morrison werd leestemaker. Reeds als 12-jarige knaap had hij den Heiland leeren liefkrijgen, en zware arbeid en allerlei ontberingen vermochten niet de vlam der liefde voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk te dooven. Hij wilde zending worden. En de Heere wees hem den weg. Het in 1795 gestichte Londensche genootschap wilde evangelieboden naar China zenden. Onze Robert biedt zich aan. Intusschen had hij reeds alles gedaan om kennis te verzamelen. Ziet dien jongeling daar zitten in zijn werkplaats met een open boek voor zich. Straks moet hij het sluiten, zal zijn stoffelijke arbeid niet lijden onder het geestelijke

werk. Maar immers daar zijn ook nachtelijke uren, waarin hout en beitel en schootsvel kunnen weggeworpen worden. Robert wil de moeilijke, in zijn tijd zoo weinig bekende Chineesche taal leeren. Slechts één Engelschman, George Staunton, kent het Chineesch; en deze is buitenslands. Morrison gaat nu naar het Britsch Museum, vindt daar in een hoek oude Chineesche handschriften, welke hij van den morgen tot den avond, van den avond tot den morgen ook menigmaal, bestudeert met onvermoeide vlijt. Nauwelijks hoort hij, dat er zich te Londen een Chineesch koopman had gevestigd, of hij roept diens hulp in. Toch bleef zijn kennis van het Chineesch zeer beperkt; óók nog, toen hij, na in 1804 als zending-kweekeling te zijn aangenomen, in 1807, op 25-jarigen leeftijd werd gezonden naar het dusgenaamde Hemelsche rijk. Hoewel bijna nog een jongeling, gaat hij in de kracht van een man. Van voorname zijde wordt eenigszins spottend tot hem gezegd: „En gij, mijnheer, denkt dus de Chineezen te bekeeren, niet waar?" En hij antwoordt: „Nee, mijnheer, maar ik geloof, dat God het doen zal." Dat was de taal van den Christen. In dat geloof gaat Morrison uit, overwint allerlei tegenspoed, en overwint ontzettende moeilijkheden. Hij vestigt zich te Canton in het Amerikaansche

kwartier. Om den argwaan der Chineesche beamtten van zich af te wenden, huurt hij een kleine, lage kamer, een kelder gelijk, waarin hij zich met zijn boeken en papieren opsluit. Hij draagt het Chineesche gewaad, en laat, naar landsgebruik haar en nagels groeien. Zoo arbeidt hij rusteloos nacht en dag, zoodat zijn ijzersterk lichaam het haast niet meer kan verdragen. En dan, na twaalf jaar van ongehoorde inspanning en ontberingen van allerlei aard, schrijft hij 25 Nov. 1819 aan het Bestuur van het Londensche Zendingsgenootschap: „De vertaling van de Heilige Schrift, zoowel van het Oude als van het Nieuwe Verbond, is voltooid. God zij geprezen!"

Poulain zegt hiervan: „Het was de gewichtigste arbeid, welken een mensch op aarde had kunnen volbrengen. De Bijbel was overgezet in de moeilijkste taal, een taal, gesproken door het derde deel van de bewoners der aarde;" en de bekende Arthur Pierson: „Het was een herculische arbeid en kan slechts door dezulken gewaardeerd worden, die een gelijksoortig werk ondernomen hebben onder even ontmoedigende en wanhopige omstandigheden." Alleen om de Chineesche taal te leeren, —

zoo werd door iemand opgemerkt, — is noodig een hoofd van ijzer, een borst van eikenhout, zenuwen van staal, het geduld van Job, en de leeftijd van Methusalach.

Voor het werk, door den ex-leestemaker ondernomen, waren Enakieten noodig. Morrison was er een van. Het Oude Testament bedroeg alleen 21 deelen duo-decimo. Hij schreef een Chineesche spraak-kunst, een „Overzicht van China," een woordenboek in drie kwarto deelen, enz.

Bij het vertalen stonden hem Chi-

neesche geleerden terzijde; onze plaat geeft daarvan een voorstelling.

Morrison stierf 1 Aug. 1834, na 27 jaren van zelfop-offering en trouwen arbeid voor de uitbreiding van het Rijk des Heeren. Kort voor zijn dood getuigde hij: „Wat is er sedert mijn aankomst in 1807 in Canton veel veranderd! Chineesche kweekelingen, studeerende zendingen, Engelsche drukpersen, Bijbels in de Chineesche taal, openbare godsdienstoefeningen, — dit alles zien nu onze oogen."

Welk een rijken zegen heeft de Heere der zending in Robert Morrison aan China geschonken; een held groeide er door Zijn genade uit den eenvoudigen werkmans, een man vol des geloofs en van wilskracht, en karakter, en zelfverloochening. Zijn naam heeft de eerste eereplaats in de geschiedenis der zending in China. Hallelujah!

L. K.

Morrison en zijn medehelpers.

